

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 3 noiembrie 2017 –
Ministerio de Defensa/Ana de Diego Porras**

(Cauza C-619/17)

(2018/C 022/38)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Recurent: Ministerio de Defensa

Cealaltă parte în procedură: Ana de Diego Porras

Întrebările preliminare

- 1) Clauza 4 din Acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată, anexat la Directiva 1999/70⁽¹⁾, trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale care nu stabilește nicio indemnizație în cazul încetării unui contract de „interinidad” (muncă temporară) pe durată determinată pentru suplinirea unui alt lucrător care are dreptul de a i se păstra locul de muncă, când încetarea are loc la reintegrarea lucrătorului supliniit, însă, dimpotrivă, o prevede în situația în care încetarea contractului de muncă intervine din alte cauze prevăzute de lege?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, intră sub incidența clauzei 5 din acordul-cadru o măsură precum cea prevăzută de legiuitorul spaniol care stabilește o indemnizație corespunzătoare a 12 zile de salariu pe an de vechime datorată lucrătorului la expirarea unui contract de muncă temporară chiar dacă munca temporară este limitată la un singur contract?
- 3) În cazul unui răspuns pozitiv la a doua întrebare, este contrară clauzei 5 din acordul-cadru o dispoziție legală care recunoaște pentru lucrătorii care au contract pe durată determinată o indemnizație corespunzătoare a 12 zile de salariu pe an de vechime la expirarea contractului, însă exclude de la beneficiul acesteia pe lucrătorii care au contract pe durată determinată atunci când respectivul contract se încheie pentru „interinidad” (muncă temporară) în vederea suplinirii unui lucrător care are dreptul să i se păstreze locul de muncă?

⁽¹⁾ Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul cadru cu privire la munca pe durată determinată încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Székesfehérvári Törvényszék (Ungaria) la 2 noiembrie
2017 – Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe/Fővárosi Törvényszék**

(Cauza C-620/17)

(2018/C 022/39)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Székesfehérvári Törvényszék

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe

Pârâtă: Fővárosi Törvényszék

Întrebările preliminare

- 1) Principiile fundamentale și dispozițiile dreptului Uniunii [în special articolul 4 alineatul (3) TUE și cerința privind interpretarea uniformă], astfel cum au fost interpretate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, mai ales în Hotărârea pronunțată în cauza Köbler, trebuie interpretate în sensul că angajarea răspunderii instanței de ultim grad dintr-un stat membru, care pronunță o hotărâre ce încalcă dreptul Uniunii, poate fi întemeiată exclusiv pe dreptul național sau pe criteriile prevăzute de dreptul național? În cazul unui răspuns negativ, principiile fundamentale și dispozițiile dreptului Uniunii, în special cele trei criterii stabilite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauza Köbler pentru a angaja răspunderea „statului”, pot fi interpretate în sensul că îndeplinirea condițiilor de angajare a răspunderii statului membru pentru încălcarea dreptului Uniunii de către instanțele sale trebuie apreciată în conformitate cu dreptul național?
- 2) Dispozițiile și principiile fundamentale ale dreptului Uniunii [în special articolul 4 alineatul (3) TUE și cerința unei protecții jurisdicționale efective], în special Hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene în materia răspunderii unui stat membru pronunțate în cauzele Francovich, Brasserie du pêcheur și Köbler, printre altele, trebuie interpretate în sensul că autoritatea de lucru judecat a hotărârilor care încalcă dreptul Uniunii, pronunțate de instanțele de ultim grad dintr-un stat membru, exclude angajarea răspunderii statului membru pentru daune-interese?
- 3) În lumina Directivei 89/665/CEE, modificată prin Directiva 2007/66/CE⁽¹⁾, și a Directivei 92/13/CEE, sunt relevante, în sensul dreptului Uniunii, procedura privind căile de atac în materia atribuirii contractelor de achiziții publice, referitoare la contracte de achiziții publice cu o valoare mai mare decât pragurile comunitare, și controlul judiciar al deciziei administrative adoptate în procedura respectivă? În cazul unui răspuns afirmativ, sunt relevante dreptul Uniunii și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (printre altele, Hotărârile pronunțate în cauzele Kühne & Heitz, Kapferer și, în special, Impresa Pizzarotti) în ceea ce privește necesitatea admiterii acțiunii în revizuire, drept cale de atac extraordinară, care rezultă din dreptul național cu privire la controlul judiciar al deciziei administrative adoptate în respectiva procedură privind căile de atac în materia atribuirii contractelor de achiziții publice?
- 4) Directivele referitoare la procedurile privind căile de atac în materia atribuirii contractelor de achiziții publice (și anume, Directiva 89/665/CEE, modificată între timp prin Directiva 2007/66/CE, și Directiva 92/13/CEE) trebuie interpretate în sensul că este conformă cu ele o reglementare națională în temeiul căreia instanțele naționale sesizate cu litigiul principal pot să nu țină seama de un fapt care trebuie examinat în conformitate cu o hotărâre a Curții de Justiție a Uniunii Europene – pronunțată într-o procedură de trimitere preliminară inițiată în cadrul unei proceduri privind căile de atac în materia atribuirii contractelor de achiziții publice –, fapt care nu este avut în vedere nici de instanțele naționale care se pronunță într-o procedură inițiată în temeiul unei acțiuni în revizuire introduse împotriva hotărârii pronunțate în litigiul principal?
- 5) Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, în special articolul 1 alineatele (1) și (3) din aceasta, și Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, în special articolele 1 și 2 din aceasta, trebuie interpretate – mai ales în lumina Hotărârilor pronunțate în cauzele Willy Kempter, Pannon GSM și VB Pénzügyi Lízing, precum și Kühne & Heitz și Kapferer e Impresa Pizzarotti – în sensul că este conformă cu directivele menționate, cu cerința unei protecții jurisdicționale efective și cu principiile echivalenței și efectivității o reglementare națională sau o aplicare a acesteia, conform căreia, în pofida faptului că o hotărâre a Curții de Justiție a Uniunii Europene, pronunțată într-o procedură de trimitere preliminară înaintea pronunțării hotărârii în procedura de apel, stabilește o interpretare pertinentă a dispozițiilor dreptului Uniunii, instanța sesizată cu apelul o respinge ca tardivă și, ulterior, instanța sesizată cu acțiunea în revizuire consideră că revizuirea este inadmisibilă?
- 6) Dacă, conform dreptului național, acțiunea în revizuire trebuie să se admită în vederea restabilirii constituționalității în temeiul unei decizii noi a Curții Constituționale, aceasta ar trebui să se admită, în conformitate cu principiul echivalenței și cu principiul enunțat în Hotărârea Transportes Urbanos, în cazul în care nu s-a putut ține seama de o hotărâre pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în procedura principală, ca urmare a dispozițiilor dreptului național în materia termenelor procedurale?

- 7) Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, în special articolul 1 alineatele (1) și (3) din aceasta, și Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, în special articolele 1 și 2 din aceasta, trebuie interpretate, în lumina Hotărârii pronunțate în cauza C-2/06, Willy Kempter – conform căreia particularul nu trebuie să invoce în mod concret jurisprudența Curții –, în sensul că procedurile privind căile de atac în materia atribuirii contractelor de achiziții publice, reglementate de directivele menționate, pot fi inițiate numai prin intermediul unei acțiuni care conține o descriere expresă a încălcării în domeniul achizițiilor publice invocate și care, de asemenea, menționează în mod clar dispoziția privind achizițiile publice încălcată – articolul și alineatul concrete –, cu alte cuvinte, că în procedura privind căile de atac în materia atribuirii contractelor de achiziții publice pot fi examinate numai încălcările menționate de reclamant prin intermediul unei trimiteri la dispoziția privind achizițiile publice încălcată – articolul și alineatul concrete –, în timp ce, în orice altă procedură administrativă și civilă, este suficient ca particularul să prezinte faptele și probele pe care se întemeiază, autoritatea sau instanța competentă soluționând acțiunea conform conținutului lor?
- 8) Condiția privind încălcarea suficient de gravă, stabilită în Hotărârile Köbler și Traghetto, trebuie interpretată în sensul că încălcarea respectivă nu există în cazul în care instanța de ultim grad, nerespectând în mod evident jurisprudența constantă citată în detaliu de Curtea de Justiție a Uniunii Europene – care se întemeiază inclusiv pe diferite avize juridice – respinge cererea unui particular privind formularea unei cereri de decizie preliminară cu privire la necesitatea admiterii acțiunii în revizuire, pentru motivul absurd că reglementarea Uniunii – în prezenta cauză, în special, Directivele 89/665/CEE și 92/13/CEE – nu conține dispoziții în materia revizuirii, în pofida faptului că a fost citată, în acest sens, tot în detaliu, jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, inclusiv Hotărârea Impresa Pizzarotti, prin care s-a constatat exact necesitatea revizuirii în ceea ce privește o procedură de achiziții publice? Având în vedere Hotărârea C-283/81, CILFIT, cât de detaliat trebuie să justifice instanța națională faptul că respinge acțiunea în revizuire, contrar interpretării juridice stabilite cu caracter obligatoriu de Curtea de Justiție a Uniunii Europene?
- 9) Principiile protecției jurisdicționale efective și echivalenței, consacrate la articolul 19 TUE și la articolul 4 alineatul (3) TUE, libertatea de stabilire și libera prestare a serviciilor, prevăzute la articolul 49 TFUE, și Directiva 93/37/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, precum și Directivele 89/665/CEE, 92/13/CEE și 2007/66/CE trebuie interpretate în sensul că [nu se opun] ca autoritățile și instanțele competente, care încalcă în mod vădit dreptul Uniunii aplicabil, să respingă fiecare acțiune introdusă de reclamant ca urmare a faptului că a fost împiedicat să participe la o procedură de achiziții publice, acțiuni în vederea cărora trebuie să întocmească, după caz, numeroase documente care implică o investiție considerabilă de timp și de bani sau să participe la audieri, și, deși este cert că, teoretic, există posibilitatea de a atrage răspunderea pentru prejudicii cauzate prin exercitarea funcțiilor jurisdicționale, reglementarea relevantă privează reclamantul de posibilitatea de a solicita instanței o despăgubire pentru prejudiciul suferit ca urmare a măsurilor nelegale?
- 10) Principiile enunțate în Hotărârile Köbler, Traghetto și Saint Giorgio trebuie interpretate în sensul că nu poate fi reparat prejudiciul cauzat ca urmare a faptului că, contrar jurisprudenței constante a Curții, instanța de ultim grad dintr-un stat membru a respins cererea de revizuire introdusă în timp util de un particular, prin care acesta ar fi putut solicita restituirea cheltuielilor de judecată efectuate?

⁽¹⁾ Directiva 2007/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007 de modificare a Directivelor 89/665/CEE și 92/13/CEE ale Consiliului în ceea ce privește ameliorarea eficacității căilor de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziții publice (JO 2007, L 335, p. 31).